

KRUSOVSZKY DÉNES

Minotaurusz

Tolvaj Zoltánnak

*Máshogyan képzeltem a labirintust,
de ezzel is beérem.
Az elektromos zene megtört ütemei
foszlányokban szivárognak a felszín felé,
és nem bírok tovább ellenállni nekik.
Az utcán dohányzók susognak,
mint a fűzfák, a biztonsági őrök
fenyőkként nyújtózkodnak,
mintha egy erdő sűrűjében járnék,
és ebben az alvilági szélben
gyorsan roppannak az erőtlenebb ágak.
Odabent, a rángatózó, villogó
sötétben vár rám valami,
az izzadtan összedörzsölődő testek
puha darálójában vesszek el én is,
és ne legyen hajnal,
amíg nem dolgoztam meg érte.
Én ordítani járok az éjszakába,
hogy artikulálatlan üvöltésem
töltse ki a tompán pulzáló levegő réseit.
Egy idegen állat vár rám odabent,
és ez az állat én vagyok,
vele együtt kell bőgnöm ilyenkor,
csapzottan és zihálva őt kell
valahogy túlordítanom,
különben soha sem lesz vége.
Nem lesz vége a forró földutaknak,
amiken valaha mezítláb jártunk,
a kibírhatatlan tücsökciripelésnek,
a holtágak rothadó illatának,
a vasúti töltés bazaltizzásának.
Nem lesz vége a hajnali didergésnek,
a gyenge lámpafényben kószálásnak,
a soha oda nem érésnek,
és a soha vissza nem fordulásnak.
Nem lesz vége a névsorolvasásnak,
a magasság szerinti sorba állításnak,
nem lesz vége a fenyegetésnek,*

*és nem lesz vége a rimánkodásnak.
Ha nem üvöltök elég hangosan,
soha nem alszanak ki az őszi avartüzek,
soha nem párologja ki bőrünk
a tornatermek kínos illatát,
és a hosszú esték ondóíze
örökre ott ragad a szánkban.
Befejezetlenek maradunk,
akár egy rosszkor megszakított rajzfilm,
és semminek, amire számítottunk,
nem jutunk majd a végére.
Ezért hörög ez az állat odabent,
az olvadó testek akolmelegében,
ebben a gyönyörű, katatón bálban,
végkimerülésig, az elszalasztott
lehetőségek szürkészöld korszakában.
Aztán visszaveszi a ruhatárban
nevét, és némán hazamegy.*

Szerzetes a tengerparton

*Kirongyolódott az ég szegélye
és most kínos összevisszaságban
lógnak közénk mázsás szálai.
Sötétedik, összeesnek szegyenükben
a horizontok, mégis,
minden olyan messze van megint.*

*Ahol te jársz, ott a legnehezebb,
ez az, amit, persze, nem tudok,
de nem mondani sem lehet,
nem elhallgatni sem lehet,
mégis, mire nyílik akkor
a tagadás ablaka, szemed?*

*És mire látsz rá onnan,
ami miatt megéri átadni a szót
a hullámoknak, a homokzátónyoknak,
a párafelhőknek, az unalomnak,
a bánatnak, a menekülésnek,
a csont és bőr vágyakozásnak?*

*A szerelmes állatok felfalják egymást,
de mit kezdünk magunkkal mi,
akik nem vagyunk szerelmesek,
és hiába rágjuk egész nap
a növények testét, mint a férgek,
egyre csak ébesebbek leszünk?*

*Ha beszélhetnék veled, nem
beszelnék veled, de így,
hogyan lehet, mintha volna mit
mondanom, mert a harag nem
rossz tanácsadó, a szégyen sem rossz
tanácsadó, de a hallgatás igen.*

*És eszembe jutsz, esni fog,
nézem az ég rongyos szegélyét,
hogyan a tenger felett szakadni készül,
és biztatom, engedje el,
ne kapaszkodjon tovább,
hulljon le, hulljon ránk, hulljon.*

POLLÁGH PÉTER

Valaki pénzeli a nyarat

*Nem hízik a jég, csak én,
fekszem a kánikulában, háromszínű
frutti van a számban.
Kurvára forradalmi.
Rám olvadnak az árnyékok.
Ököljég üt le az égből.
Nem kötelező ám meghatódni.
Észak az, ami nem olvad el:
szól az uralkodói én.
Meglavadok, mint egy jegesmedve,
nem bírok a bathónapos nyárral.
Egy kristálykeserűért odaadnám
a koronám. Inkább a tiéteket.
De szétmocskolná a kesztyűmet.*

*Valaki pénzeli a nyarat.
Cukorkát dugdos a zsebébe.*